

En grön, genomskinlig, glasglänsande ädelsten af Silikaterna. — *Ss. S-färgad, -grön.*

SMASKA, v. n. 1. (fam.) Äta på det sätt, att ungefär samma ljud höres, som då svin äta. — *Smaskande*, n. 4.

SMATTER, n. sing. Se *Smaltrande*.

SMATTRÄ, v. n. 1. 1) Gifva ett skarpt, darande och skakande ljud. *Trumpeterna s.* — 2) Säges om små runda föremål, som tätt och hårdt slå emot något eller smälla. *Regnet, haglet s-r på fönstren. Skott s-r i elden.* (Fam.) *S. sönder*, springa sönder med ett smattrande ljud. — Man säger äfv. *S. och skjuta*, skjuta tätt.

SMATTRANDE, n. 4. Ljudet af något som smattrar.

SMED, m. 3. En, som utöfvar smideshandverket. Se f. ö. Stångjernssmed, Klensmed, Låsmesmed, Grofsmed, Knifsmed, Spiksmed, m. fl. (Ord-språk) *Hvar en är sjelf sin lyckas s.*, lycka och framgång i verlden bero af hvars och ens eget uppförande. — *Ss. S-sarbete, -shandtverk, -smästare, -städ, -sverkstad, -sverktyg, -tång*, m. fl.

SMEDJA, f. 1. Verkstad för smidning. — *Ss. Smedjebelg, -hammare, -hård, -städ.*

SMEDJEGÅRDEN, nom. prop. m. sing. def. Benämningen på ett fängelse för grofva förbrytare, i Stockholm.

SMEDJESLAGG ell. **SMEDSLAGG**, m. sing. Se *Hammarlagg*.

SMEK, n. sing. Se *Smekande*. På *s.*, för att smeka.

SMEKA, v. a. 2. 1) Genom yttre tecken (klappning, strykning med handen, kyssar, o. s. v.) betyga sin kärlek, tillgifvenhet. *S. någon. Hundens s-ker sin husbonde. Fåglar, som s. hvarandra med näbben.* — 2) (fig.) Smickra. (Fam.) *S. sig in hos någon*, ställa sig in hos någon. — *S-s*, v. d. Smeka hvarandra. — *S-nde*, part. akt. Brukas äfv. adjektivt och betyder då det samma som *Smekfull*.

SMEKANDE, n. 4. 1) Kärleksbetygelse genom yttre tecken. Jfr. *Smeka*. — 2) (fig.) Smickrande.

SMEKAKTIG, a. 2. Fallen för att smeka.

SMEKER, m. sing. (fam.) En, som gerna vill ställa sig in genom smek och smicker.

SMEKFULL, a. 2. Som gerna vill smeka.

SMEKMÅNAD, m. 3. Skämtsam benämning på första månaden af ett äktenskap.

SMEKNAMN, n. 3. Namn, som gifves på smek.

SMEKNING, f. 2. Se *Smekande*.

SMEKORD, n. 3. Ord, hvarmed någon tilltalas vid smek.

SMEKUNGE, m. 2. pl. — *ungar.* (fam.) Barn ell. flicka, som man håller mycket af och ständigt smeker.

SMERGEL, m. sing. Ett slags slippulver, egentligen af diamantspat, men vänligen en fin blandning af jernglans med quartz.

SMERGELKLOPPA, f. 1. Ett slags kloppa af medelst skrufvar hopklämda smergelstickor, till längre cylindrars slipning.

SMERGELSKIFVA, f. 1. Skifva af hårdt trä, som, försedd med olja och smergel, begagnas vid smergling på svarfistol.

SMERGELSTICKA, f. 1. Med smergel bestruken sticka, som användes vid smergling.

SMERGLA, v. a. 1. Slipa med smergel. — *Smergling*, f. 2.

SMET, n. sing. (fam.) Se *Smetande*. — *S. m 2* Smetigt ämne; massa af ett smetigt ämne; något, hvarmed smetas eller blifvit smetadt; någonting smetigt, som blifvit påstruket.

SMETA, v. a. 1. (fam.) 1) Bestryka en yta med något klabbigt, smörjigt. *S. smör på bröd. S. fäst, igen*, fästa, täppa med något smetigt, t. ex: *S. igen springorna med ler. S. ned*, besudla, smörja ned med något smetigt. *S. på, öfver*, se *Påsmeta, Öfversmeta. S. till sig*, besudla, orena sig med något smetigt. — 2) (fam.) Måla illa.

SMETANDE, n. 4. (fam.) Handlingen, då man smetar.

SMETIG, a. 2. (fam.) Säges om ämnen, som äro på en gång smörjiga, tjocka och klabbiga. — *Smetighet*, f. 3.

SMETNING, f. 2. Se *Smetande*.

SMICKER, n. sing. 1) Smickrande ord, utlätelser, framställningar i tal eller skrift. — 2) Artigheter. — *Ss. S-full, -fullt, -tal.*

SMICKERAKTIG, a. 2. Fallen för att smickra.

SMICKERMUN, m. 2. pl. — *munnar.* (fam.) Smickrande mun, tunga; person, som är fallen för att smickra.

SMICKERSAM, a. 2. 1) Se *Smickeraktig*. — 2) Smickrande.

SMICKFULL, smi'ck full, a. 2. (fam.) Alldeles full.

SMICKRA, v. a. 1. 1) Falskeligen söka bringa någon den tron, att han är felfri, fullkomlig eller äger vissa företräden, för att derigenom vinna dess ynnest; falskeligen prisa, berömma, i afsigt att ställa sig in. *S. de stora.* — *Syn.* Fira, Lofsunga, Tända rökelse för, Röka för. — 2) Säga artigheter, som icke strida mot sanningen; äfv. säga något, som man hoppas skall göra ett behagligt intryck. *S. någon med upp-repandet af hans förtjenster. S. någon med ett läsfångt hopp.* — Reflexivt säges äfven: *S. sig med den tanken, att... med den förhoppning, att... S. sig med ett falskt hopp, o. s. v.* — 3) (handelst.) *S. profvet*, förbättra ett varuprof, så att det ser bättre ut än själfva varan. — *S-nde*, part. akt. Brukas ofta nästan adjektivt. *Ell s. bref*, ganska artigt. *Ell s. vitbord*, ganska lofordande. *Mycket s. för mig*, ganska tillfredsställande för mig, högst artigt. — *S-d*, part. pass. *S-t porträtt*, vackrare än originalet.

SMICKRANDE, n. 4. Framställning i tal eller skrift, hvarigenom någon smickras.

SMICKRARE, m. 3. **SMICKRERSKA**, f. 1. En, som smickrar, är fallen för att smickra.

SMIDA, v. a. 2. Genom pressning eller genom slagning med hammare åt alla sidor utsträcka glödgad metall; äfv. med hammare bearbeta glödgad metall. *S. stångjern. S. yxor, liar, billar af jern. S. i jern och bojor*, belägga med fängsel af jern. *S. fast vid galererna*, fängsla vid en galler. *S., medan jernet är varmt, se Jern.* (Fig.) *S. vers*, skriva vers utan ingifvelse. *S. ihöp, om, se Hopsmida, Omsmida. S. på något*, vara sysselsatt med dess smidning. *S. upp, ut*, se *Uppsmida, Utsmida*.

SMIDBAR, a. 2. Som kan smidas. *S. metall.*

SMIDBARHET, f. 3. Egenskapen att kunna smidas.

SMIDE, n. 4. 1) Smidning. *S-t har afstannat.* Se f. ö. Tysk-, Vallon-, Osmundssmide, m. fl. — 2) Rättighet att smida. *Bruket har 1000 skepp:ds s.* — 3) Smidda varor. Mest i samman-